

***FN for fælles, økonomisk opbygning af verden,
ikke Det britiske Imperium:***

Begynd med Franklin Roosevelts helhedsidé

Af Dave Christie, LPAC's Komite for Politisk Strategi

»Wall Street er totalt bankerot og er hastigt på vej til at krakke. De eneste løsninger er dem, der er foregribende, og som begynder med genindførelsen af Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov. MEN – hvis man ikke præsenterer helhedsløsningen som en løsning, der begynder med Franklin Roosevelts helhedsidé om hans totale helhedsløsning, og herfra arbejder sig nedefter – ja, så ender man blot med kaos.

Og om et nært forbundet spørgsmål: Ikke alene må vi fuldstændigt udlette Wall Street og få regeringen til at træde til. Vi må også fastsætte en reel værdisætning, i modsætning til den nuværende, og falske, værdisætning som værende et spørgsmål om penge. Så går vi videre herfra, igennem de første, vanskelige trin med genopbygning, og videre til en fysisk-økonomisk genrejsning, der er selv-fortsættende og selv-accelererende, og ind i en ny æra for menneskeheden.

Wall Street står umiddelbart foran et totalt, kæmpe-mæssigt krak. Vi skal rent faktisk helt tilbage til begyndelsen af det tyvende århundrede, før pengesystemet blev gennemtvunget, et system, hvis præmisser først og fremmest var den store forbrydelse, som var mordet på præsident William McKinley i 1901.¹ På nuværende stadium har vi nået til det punkt under pengesystemet, hvor der overhovedet ikke eksisterer nogen måde, hvorpå man kan måle ægte, iboende værdi. Nu må hele Franklin Roose-

velts idé, som helhed, bringes i spil, hvis der skal være noget håb om en løsning.

*Franklin Delano Roosevelt (1882-1945),
USA's 32. præsident.*

¹ Se tema-artikel: »Londons mord på McKinley lancerede et århundrede med politiske mord«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6895>

Samtidig har Rusland taget initiativet i Syrien og presser nu en løsning på den katastrofe, som Obama har påført dette land, og mere generelt, igennem. Hele verden støtter i stigende grad det, som Putin gør her – inklusive mange kræfter i USA. I dette russiske initiativs fravær ville Syrien og Irak blive totalt besejret. Faktisk kan alle Obamas politiske tiltag ikke producere andet end nederlag. Hans indflydelse må fuldstændigt blokeres; med mindre Obama kan formås til at trække sig, vil han ødelægge alting. Obama er en dårlig taber. Han må under ingen omstændigheder få nogen støtte; alt må gøres for at støtte Putins lederskab. Obama kan allerhøjest få lov til at udføre symbolske handlinger uden virkninger.

Hør engang: De større, europæiske lande har vendt sig imod Obamas politik. Rusland anfører verden imod Obamas politik. Når man har Europa og Rusland, er der ingen brug for Obamas OK; han er næsten helt blokeret. Det, vi behøver nu, er det 25. forfatningstillæg for fuldstændigt at fjerne hans skadelige indflydelse.»

– Erklæring fra LaRouche Politiske Aktionskomite (LPAC), 17. september 2015.

EIR, 22. september 2015 – Verden vil snart forsamles i Manhattan til den sidste uge i september til De Forenede Nationers Generalforsamling. Obama vil tale den 28. september, en måned før 70-års dagen for ratificeringen af FN's Charter i oktober 1945.² Verden vil imidlertid ikke længere lytte til Obamas diktat, der fremsættes på vegne af hans herrer i Det britiske Imperium. I stedet vil verden samles, idet et nyt paradigme er i færd med at blive konsolideret, anført af BRIKS-udviklingen, der har et særdeles reelt potentiale for at lancere en Renæssance for hele menneskeheden, stedt over for Det britiske Imperiums smuldrende bygningsværk. Som Lyndon LaRouche for nyligt erklærede, så er den onde Bertrand Russells verdensøkonomiske system dømt til undergang.

Set i dette lys havde jeg for nylig mulighed for at diskutere Franklin Roosevelts betydning med Phil Rubinstein, mangeårig leder i Lyndon LaRouches internationale bevægelse. Den følgende artikel vil indeholde uddrag af denne diskussion om betydningen af at forstå, hvad det var, Franklin Roosevelt gjorde for at bekæmpe Bertrand Russells verdenssyn.

Rubinstein begyndte diskussionen med at uddybe Franklin Roosevelts plan om at afmontere Det britiske Imperium. Roosevelts lederskab var unikt i det tyvende århundrede, og lige fra begyndelsen tog han initiativ til at knuse Wall Street og vise det amerikanske folk Wall Streets råddenskab og fordærvelse.

FDR versus Wall Street

Rubinstein: Når man reflekterer over det tyvende århundredes ødelæggelser, står det klart, at Franklin Roosevelt i realiteten repræsenterer det eneste lederskab, i realiteten den eneste, amerikanske præsident, der med held, til et vist punkt, har bekæmpet kulturens ødelæggel-

Ferdinand Pecora, chefrådgiver til Senatskomiteen for bankvirksomhed og valuta under dennes undersøgelse af Wall Street under Franklin Roosevelt.

se, civilisationens ødelæggelse gennem de krige, der har karakteriseret det tyvende århundrede, og som på en endnu værre måde er fortsat ind i det enogtyvende århundrede. Han kæmpede især imod Det britiske Imperium, som i realiteten var blevet til »et imperium over intellektet«.

Der er flere ting, man kan trække frem, og som skabte den situation, i hvilken FDR kom til som præsident, med hensyn til den Store Depression og opbygningen frem til Anden Verdenskrig, der på mange måder var en fortsættelse af Første Verdenskrig. Men kendsgerningen er, at han var unik i sit lederskab. Vi har selvfølgelig haft andre ledere, der ikke var dårlige, men som på mange måder ikke var i stand til at handle eller blev begrænset i deres handlinger. Kennedy selvfølgelig, der fik sit liv og præsidentskab unaturligt afkortet. Andre, som Eisenhower, blev måske holdt tilbage i kraft af deres egne begrænsninger – de var anstændige præsidenter, men der var ingen, der i realiteten konsekvent ledte USA imod britisk herredømme og grundlæggende set reddede USA, rent faktisk reddede civilisationen.

Siden FDR's død har Det britiske Imperium næsten uden afbrydelse overtaget USA's og den transatlantiske verdens kultur generelt, og denne overtagelse bringer os nu frem til den sluttelige kollapsfase – der, selvfølgelig, med sig bringer truslen om krig.

Den pointe, som vi i dag må tage i betragtning, er, at vi ikke ganske enkelt kan forsøge at gentage, hvad FDR gjorde; det er ikke muligt. Vi befinder os i en anden periode, og alt andet lige, så er den situation, vi i dag står overfor, langt værre. Men vi kan forstå det princip, som FDR stod for, og som han med held kæmpede for, og som gjorde det muligt for os at besejre fascismen og satte os på en kurs mod noget, der var fuldstændig anderledes, men hensyn til hans vision om De forenede Nationer som en platform for udviklingen af relationer mellem nationer – en form for orientering af menneskeheden i retning af fælles, økonomisk udvikling. Men han levede ikke længe nok til at gennemføre det, og hans efterfølgere levede

² Se tema-artikel: »Kina og Rusland søger at genoplive ånden fra FN's grundlæggelse«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5404>

ikke op til opgaven, så nu konfronteres vi med truslen om udslettelse.

Roosevelt var meget klar. Han sagde, at vi ikke behøvede Wall Street; at vi ville have det bedre uden. Fra dag ét bekæmpede han Wall Street – virkelig fra dag ét, først som guvernør for New York, og dernæst i sin kampagne for præsidentskabet – han sagde, at regeringen repræsenterer befolkningens interesser, og at mennesker har højere prioritet end Wall Street, og at vi, i realiteten, ikke havde brug for Wall Street, eftersom det var deres spekulative finansbras, der ødelagde en god del af verden i 1920'erne og førte til den Store Depression. Og det er et vigtigt budskab for mange amerikanere, der simpelt hen er rædselsslagne for Wall Street.

Fra sit præsidentskabs første dag gik FDR i gang med at genopbygge og redde nationen. Her udjævner CCC-arbejdere jorden til en vej i et landdistrikt, ca. 1935.

Pecora-kommissionen

Rubinstein fortsatte med at diskutere betydningen af Ferdinand Pecora og hans kommission, der sendte Wall Street-forbrydere i fængsel. Dette lagde fundamentet for den efterfølgende vedtagelse af Glass/Steagall-loven, efter at det amerikanske folk havde set de overgreb, de havde lidt under disse »Finanstemplets ypperstepræster«.³ Især dette er et særligt vigtigt budskab for alle de amerikanere, og deres politiske ledere, der i dag accepterer ideen om, at Wall Street er for-stor-til-at-lade-gå-ned, og for-stor-til-at-smide-i-fængsel.

Rubinstein: Det er vigtigt at huske, at der var en for-gænger for Pecora-kommissionen – der var allerede en undersøgelse af Wall Street – men den gjorde intet; den var en total fiasko. Årsagen havde selvfølgelig at gøre med det faktum, at J. Edgar Hoover støttede Wall Street, og de personer, der blev udnævnt til kommissionen, havde ingen som helst planer om at gennemføre det og retsforfølge Wall Street, for at gøre det klart, at Wall Street var problemet – med sådanne folk som J.P. Morgan, William Mitchell fra National City Bank og så fremdeles. Pecora blev dernæst bragt ind, og så blev Roosevelt valgt, hvilket gav Pecora grønt lys til fuldt ud at retsforfølge Wall Street; og det gjorde han.

Disse karle blev dømt, og de udstod fængselsstraffe – de blev ydmyget. Det var tydeligt, at de var problemet, at Roosevelt ikke ville affinde sig med dem, og Pecora havde modet til at retsforfølge dem. Havde det ikke været for Roosevelt, ville vi have fået den samme, vankelmødige fejhed, som vi ser i dag.

Fængslingen af Mitchell og ydmygelsen af Morgan står i total kontrast til den *carte blanche*, som Wall Street har fået i løbet af de senere år, især af kombinationen Obama-Holder, der sagde, at Wall Street hersker, og det er vigtigere end resten af nationen. De er for-store-til-at-lade-gå-ned; for-store-til-at-retsforfølge.

Men det var ikke Roosevelts synspunkt, som han så berømt udtrykte det i sin indsættelsestale: at han ville jage vekselrerne ud af templet. Men han fokuserede især, om og om igen, på den kendsgerning, at Wall Streets spekulative finansaktiviteter ikke var i nationens interesse. Han tog, grundlæggende set, Pecora-kommissionen – ligesom han tog Reconstruction Finance Corporation (svarende til Kreditanstalt for Genopbygning, -red.), og ligesom han tog Federal Reserve Bank (USA's centralbank, -red.), – og han tvang dem, og han brugte dem, ikke blot til at omgå Wall Street, men til at erstatte Wall Street, og til at erstatte et monetaristisk system, idet han tvang disse institutioner til at være nationen underordnet.

FDR versus Det britiske Imperium

På grund af disse handlinger blev Franklin Roosevelt kaldt »en forræder af sin klasse«. Dette kunne ikke udtrykkes tydeligere i hans første indsættelsestale, hvor han sagde, at den økonomiske situation og arbejdsløsheden, forårsaget af Wall Street, måtte behandles, som »vi ville behandle en nødsituation under krig«, og talte om »brede, eksekutive beføjelser til at føre krig imod denne nødsituation, beføjelser, der var lige så store som de magtbeføjelser, jeg ville få, hvis vi rent faktisk blev invaderet af en fremmed fjendemagt«. Rubinstein uddybede yderligere FDR's mobilisering som under krig og viste, at Roosevelt gjorde det meget klart, hvem fjenden var – Det britiske Imperium.

Rubinstein: Det er vigtigt at gøre sig klart, at dette er Roosevelt fra sin regerings første dag og hele vejen igennem 1930'erne, hvor han grundlæggende set satte betingelserne for at redde amerikansk industri, redde amerikansk landbrug og redde arbejdsstyrken gennem Works Progress Administration og Civilian Conservation Corps, og hvor han mobiliserede kredit gennem Reconstruction Finance Corporation. Han satte de betingelser, under hvilke vi grundlæggende set skabte den største industriel-

³ Hele FDR's Første Indsættelsestale på dansk:
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=7330>

le, økonomiske maskine i menneskehedens historie, og hertil føjede hurtig, videnskabelig udvikling.

Samtidig bekæmpede han Wall Street og deres politik fra dag ét, hvilket udtrykkeligt inkluderede hans konflikter med Winston Churchill over Det britiske Imperium, og gennem sin Bretton Woods-konference, hvor Roosevelt og hans delegation angreb ideen om Imperiets fortrinsstilling inden for handel i Commonwealth, Det britiske Statssamfund, så vel som også gennem sit krav om Indiens uafhængighed.

Han var således en fjende af Det britiske Imperium og monetarisme fra begyndelse til ende; det var et gennemgående og forenende træk i hele hans præsidentskab – fair handel, ikke frihandel; politikken om godt naboskab og, ikke mindst, hans idé om De forenede Nationer. Det er alt sammen en del af hans anti-monetaristiske, anti-imperialistiske præsidentskab. Og så var han, ikke mindst, den mest avancerede repræsentant for Det amerikanske, økonomiske System.

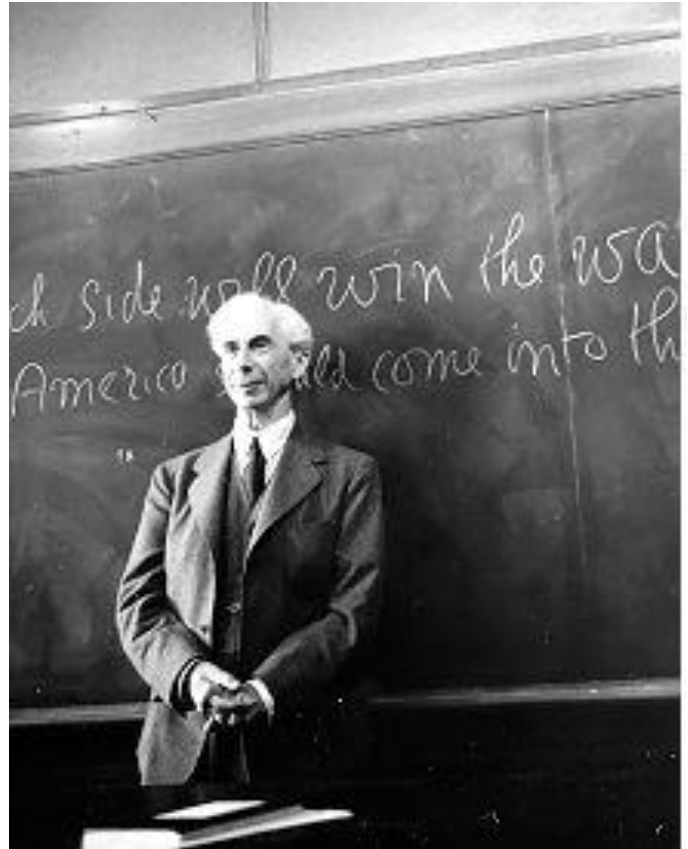
Kampen om intellektet

Som Lyndon LaRouche i den seneste tid har understreget, så var det efter mordet på præsident William McKinley i 1901, at det monetaristiske system blev indvarslet. Ud over at identificere Bertrand Russell som »den ondeste mand i det tyvende århundrede«, har LaRouche også peget på Russell som det reservoir af intellektuelt affald, der er blevet fundamentet for dette monetaristiske system. Det er umoralsk, netop fordi det systematisk afviser fremtiden og udviklingen af kreativitet, af skabeevne, der ligger til grund for vores arbejdsstyrkes produktive evne. Uden ideen om fremtiden vil ethvert samfundssystem og økonomisk system blive forvist til deduktive systemers stillestående sump. Rubinstein har skrevet flere artikler, hvor han diskuterer Russells rolle. Han diskuterede også sin opfattelse af, hvad Franklin Roosevelt gjorde for at bekæmpe dette verdenssyn.

Rubinstein: Jeg mener, at dette er et vigtigt spørgsmål at undersøge med hensyn til vores indsats for at ud-danne og mobilisere folk, idet vi skaber en ny Renæssance. Man kunne også sige, at Roosevelt var et af de tilbageværende produkter af den renæssance, der skabte Den amerikanske Revolution, som i det store og hele er blevet trængt i baggrunden af Det britiske Imperium.

Eksemplet er her Bertrand Russell og, til en vis grad, David Hilbert – hvad var det, de gjorde? Jeg mener, at det er interessant. Det er ca. omkring år 1900, at Hilbert fremlagde ideen om at aksiomatisere fysik. Russell arbejdede allerede på dette projekt; han angreb Riemann og Leibniz, men den virkelige pointe var at angribe det menneskelige intellekt, det menneskelige intellekts iboende kreativitet. Dette reflekteres især i det menneskelige intellekts evne til at handle på fremtiden, til at skabe en fremtid, der ellers ikke ville blive til.

Ethvert system, ethvert økonomisk system, der udspringer af et givent sæt af videnskabelige principper, der anvendes i teknologien – der udspringer af en given opfattelse af traditionel kultur, vil sluttelig konfronteres med sine begrænsninger – den eksisterende videnskabs og teknologis begrænsninger; den traditionelle kulturs

Repræsentant for Det britiske Imperium Bertrand Russell, her vist under et foredrag på Californiens Universitet, Los Angeles, 1939, fremlagde Wall Streets »filosofi«.

begrænsninger. Man vil ikke få en befolkning, der er i stand til at skabe, eller handle, eller tænke på at handle på fremtiden, men vil i stedet få en befolkning, der simpelt hen tror, dens opgave er at gentage fortiden, og vi vil ikke have evnen til at foretage de nødvendige, videnskabelige gennembrud, der repræsenterer opdagelser af principper, som i øvrigt er ukendte på det givne tidspunkt.

Opdagelsen af principper – universelle love – er grundlaget for udviklingen af menneskelig aktivitet og menneskelig økonomi. Derfor er kernen i menneskelig aktivitet således kreativitet, udtrykt som evnen til at være i stand til at skabe en fremtidig eksistens, der går ind i fremtidige generationer, ikke blot den næste generation, men at man, på en vis måde, forbereder fremtidige generationer således, at disse også tænker i forhold til fremtiden. Så man etablerer kreativ udvikling som den kerneværdi, der kommer til udtryk som arbejdskraftens produktivitet.

Russell, sammen med Hilbert og et par stykker til, men især Russell, siger, at sandheden kan aksiomatiseres. De skabte formelle systemer og et sæt af aksiomer, der alle var modelleret efter Euklid – nøjagtigt det, som Euklid og Aristoteles gjorde, selv med deres forudgående viden om den græske renæssance – i et forsøg på at skabe et formelt system, der dernæst ville udgøre grænsen for viden.

Russells 'Intellektuelle Imperium'

På dette tidspunkt af diskussionen fremførte jeg den kendsgerning, at både Russell og Hilbert var involveret i lanceringen af den Internationale Kongres for

Videnskabernes Forening i 1935, i begyndelsen af FDR's præsidentskab. Dette var en aflægger af Ernst Mach-selskabet. Ernst Mach var berømt for sin »mistænksomhed over for alt, der var metafysisk«, og hvad kunne selvfølgelig ligge mere uden for de fysiske sansers område end netop selve fremtiden? Disse er personerne bag statistik, der er fundamentet for Wall Streets tænkning (eller rettere, ikke-tænkning), hvor man ikke har nogen opfattelse af fremtiden, kun af hasardspil og at spille på markederne. Einstein angreb ganske klart denne flok, da han sagde, »Gud kaster ikke med terninger«.

En forladt højovn i Pittsburgh, Pennsylvania.

Rubinstein: Netop. Russell forsøgte at fremstille et aksiomatisk system, baseret på aritmetikkens logik. Men det var ikke bare det; for det var deres synspunkt, at al videnskabelig måling (det blev rent faktisk kaldt ægte tal osv.) kunne aksiomatiseres. Og hvis man derfor aksiomatiserede aritmetik, så formaliserede man grundlæggende set al videnskabelig viden.

Man ville måske opdage, at man ved et slumpetræf løb ind i en ny evne, som man kunne inkorporere som et nyt aksiom – men sandheden, visheden om det sande, var grundlæggende set legemliggjort i logisk deduktion ud fra et givent aksiomatisk system, der skulle være altings matematiske model. Dette er absolut grundlaget for informationsteori; det er hele den model, som mange mennesker har oplevet som deduktiv og induktiv videnskab. Man katalogiserer simpelt hen oplevelser, erfaringer, man opmåler disse erfaringer, man foretager en generalisering, og så deducerer man en eller anden forudsigelse ud fra det.

Men intetsteds i dette findes der en skabelse af en ny idé; eller, hvad der i realiteten er vigtigere, et nyt princip – et universelt princip, som elektromagnetisme, som det, Kepler gør med sin udvikling af solsystemet. Universelle principper er det, der frembringer virkeligheden.

En af de mest umoralske ting ved Russell – og det, som Roosevelt bekæmpede – er den idé, at man ikke kan skabe fremtiden; hvilket vil sige, at man ikke har noget moralsk ansvar. Det er umoralsk, hvis mennesker ikke kan tage de kreative evner i anvendelse for at handle i fællesskab for at frembringe en fremtid, der er nødvendig, og finde den vej og det nye princip, der vil gøre dette muligt. Pointen er, at de har fjernet intellektet og moraliteten fra menneskeheden. Uden evnen til at skabe fremtiden kan man ikke gøre andet end at gentage fortiden. Og hvis ens standard for sandhed er formel deduktion, så er der intet indhold; det eneste, man foretager sig, er formelt på ny at arrangere symboler og heraf drage noget, der, i heldigste fald, allerede findes.

Det, man skal indse, er, at hele Wall Street er baseret på dette. Hvad er frihandel? Hvad er det frie marked? Det er ikke at tænke; kognition er faktisk ikke alene unødvendigt, men ligefrem en dårlig indgriben i virkeligheden

– det menneskelige intellekt er nærmest en slags udefra kommende ting, der ikke bør være indblandet. Man bør handle på sine begær, sin frygt, som derved kan bruges til at prisfaste finansinstrumenter.

Hvordan prisfaster vi dem? Vi indgår visse former for væddemål om, hvad folk er villige til at betale rent finansielt for visse nydelser og for at undgå visse smerter. Det hele bliver således slutteligt et spørgsmål om væksten af monetær værdi. Man har penge, der skaber penge. Dette er alt sammen baseret på matematiske modeller, det, der kaldes algoritmer – mekaniske, deduktive systemer, der stort set er baseret på statistiske præferencer. Og det er derfor, man i dag har raketingeniører på Wall Street.

Dette blev gjort på et lavere niveau i 1920'erne, selv om princippet var det samme. Dette er, hvad Roosevelt bekæmpede. Folk væddede om aktiernes værdi; de væddede om værdien af futures og indekser; og dette voksede ind i 1950'erne, '60'erne og '70'erne og ind i det, vi nu kalder derivater – man kan indgå væddemål om, hvad Dow Jones-indekset vil være om 30 dage. Så der er altså billioner og atter billioner af dollars i dette område, og fra et monetaristisk standpunkt, så er det værdi! Roosevelt vidste, at dette absolut ingen værdi havde. I dag er dette koncept om værdi naturligvis næsten et *reductio ad absurdum*.

Dette *reductio ad absurdum*, som Rubinstein nævnte, har sandsynligvis kostet det amerikanske folk langt mere end de 23 billioner dollars, som fhv. TARP-generalinspektør Neil Borofsky nævnte i sin forklaring for Kongressen som den potentielle omkostning for de statslige bailouts – bankredningspakker – efter 2007-08. Disse bailouts er symptomatiske for Wall Street-sygdommen og en del af den økonomiske krise, men de er ikke den eneste del. Ud over den moralske og intellektuelle rådendskab, som Russell skabte, er der ødelæggelsen af arbejdsstyrken, hvilket gør en økonomisk genrejsning langt vanskeligere i dag end på Roosevelts tid. Rubinstein fortsatte med at diskutere dette spørgsmål.

Rubinstein: Man må forstå, at dengang var 25 % eller mere af den amerikanske befolkning stadig ved landbruget. I dag er det 1-2 %. Dengang havde disse landbrug stadig en vis produktiv kapacitet, så folk kunne tage tilbage til deres landbrug. Mange mennesker havde slægtninge, der arbejdede på landbrug. Det er også tilfældet, at USA kun befandt sig et dusin år eller så fra opbygningen under første verdenskrig, så en stor del af industrien var ikke degraderet hen over en periode af tyve, tredive eller næsten fyrre års degradering af hele varefremstillingsfaciliteterne sådan, som det i dag er tilfældet.

Nye økonomiske sektorer var i fremvækst, såsom begyndelsen til produktion af fly, om end i begrænset form. Nu befinder vi os i en situation, hvor vi har mistet en stor del af vores flyindustri. Vi har mistet vores bilindustri, den lukkede i bogstavelig forstand ned i dette århundredes første årti. LaRouche var involveret i en stor indsats for at redde bilindustrien på grund af dens maskinværktøjsmager-kapacitet – alt det har vi nu mistet. Vi har grundlæggende set opgivet vores rumprogram, der var '50'ernes og '60'ernes videnskabelige drivkraft, og så videre, og så videre.

Så vi befinder os i en langt værre situation. Økonomien har i realiteten en diminutiv produktion i forhold til de finansielle værdier, der skønnes at andrage 1,5-2 milliarder dollars; det er mit synspunkt, at det i princippet er et ubegrænset beløb, fordi de fornyr disse finansielle instrumenter, de gearer dem hele tiden mere, og det vokser hele tiden. Det har ingen forbindelse til nogen reel produktion.

Det globale, transatlantiske system, der hidtil har domineret på verdensplan, er dødt. Man ser det i Europa; man ser det i Sydeuropa; man ser det i USA – i sundhedsvæsenet, i uddannelsessystemet; dette system er grundlæggende set dødt. Og vi er nu ved det tidspunkt, hvor folk må indse, at vi ikke har brug for Wall Street; og at det, de tror, er deres bekymring, nemlig at miste deres livsopsparing, er ren dårskab – de har allerede mistet den. Det så vi i 2007-2008.

Vi ser det igen. Så snart folk kommer til det punkt, hvor de har brug for deres såkaldte monetære værdi på aktiebørsen eller gennem andre finansielle investeringer, så er det der ikke! Det eksisterer ikke, og det kommer heller ikke til at eksistere. Og det er en hård lektie – et monetaristisk system betyder, at man kan opbygge værdi ud af intet; og det er præcis, hvad de har gjort.

Vendepunktet i 1900-tallet

Rubinstein vendte tilbage til mordet på McKinley og Russells og Hilberts forsøg på at skabe »intellektets imperium«, for at knuse den fremvoksende, politiske økonomi, kendt som Hamiltons og Lincolns Amerikanske System, der blomstrede op i hele verden, især i Eurasien.

En kunstners gengivelse af Teddy Roosevelts angreb op ad San Juan-højen i den Spansk-amerikanske Krig.

Rubinstein: Jeg mener, at 1900-tallet ikke bare var Russell og Hilbert. Russell er en ekstremt vigtig person i dette, fordi han i realiteten legitimerer den i bund og grund antidenskabelige, sindssyge, økonomiske anskuelse, men det er i virkeligheden en økonomisk politik. Det meste af det tyvende århundredes økonomiske politik er rodfæstet i denne form for matematiske model – spilteori osv.

Men samtidig, hvad er det så? Det er Det britiske Imperium. Husk, at Russell og hele hans familie var en del af det britiske aristokrati. Hvad der er endnu vigtigere, så påtog Russell sig at spille den førende rolle i denne anti-humane, antikreative anskuelse og idé om menneskelig aktivitetens erkendelsesteoretiske dominans, en anskuelse og idé, der grundlæggende set reducerede mennesket til at være et dyr eller en maskine. Dette er grunden til, at man i stigende grad får så megen forvirring i det tyvende århundrede: »Hvad er vi ... er vi blot maskiner, ved vi bedre end et dyr?« Alt dette er Russell.

Men det, man skal huske på, er, at alt dette er en del af indsatsen for at forlænge Det britiske Imperiums eksistens, udvide dets rækkevidde. Det britiske Imperium var allerede nået til et internt kollaps ved slutningen af det nittende århundrede. Over hele planeten var der kræfter, der gik i retning af industriel udvikling, modelleret efter USA; det var der i Rusland; det havde man i Tyskland under Bismarck, der blev fjernet i 1890;⁴ man havde sådanne personer i Frankrig; man havde det i Kina under Sun Yat Sen.

Prins Albert, den senere Edward VII, satte sig den opgave at udvide Det britiske Imperiums rækkevidde. Meget af dette førte til Første Verdenskrig. Meget af dette var USA, der rent faktisk gjorde Den amerikanske Revolution ugjort; man fik Konføderationen, og genoplivelsen af Konføderationen. Men dette kulminerede i mordet på

⁴ Se Tema-artikel: »Afsættelsen af Bismarck og starten til Første Verdenskrig«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6895>

McKinley, der var den sidste repræsentant for nogle af de bedre frembringelser – Lincoln, Grant og andre repræsentanter for det nittende århundredes Amerikanske System.

McKinley blev myrdet gennem britiske netværk, og hvad kom der så til? Teddy Roosevelt. Teddy Roosevelts anskuelse var den, at USA var en del af det engelsktalende Britiske Imperium. For første gang, på trods af alle de fejl og mangler, der var – man havde dyr som Jackson, der dræbte indianere og var for slaveri, osv.; man havde nogle Wall Street-sympatisører som Van Buren, og man havde tilhængere af Konføderationen – men det er med Teddy Roosevelt, at man får den idé, at USA i realiteten er en del af Det britiske Imperium.

Det er velkendt, at hans onkel på mødrene side var en skikkelse i Konføderationens efterretningstjeneste, hans moder støttede aktivt Konføderationen, og han støttede den britiske, imperialistiske anskuelse. Hans vej til berømmelse skete på baggrund af denne anskuelse – som i San Juan Hill og hele den historie.⁵ Han var fortsat en dominerende skikkelse efter sit præsidentskab og ind i 1910'erne, hvor han var en stor fortaler for at støtte briterne i Første Verdenskrig.

Dernæst fik vi Woodrow Wilson, der efterfulgte Teddy Roosevelt. Wilson var en forsvarer for Konføderationen. Medlemmer af hans familie var hardcore aktivister for Konføderationen, hans historieopfattelse af USA var et forsvar for Konføderationen, og selv var han en fortaler for den britiske imperieanskuelse. Hans tilskrev sine rødder nogle af det sene syttenhundredetals, britiske tænkeres anskuelser, og han bragte naturligvis Ku Klux Klan ind på scenen og var berygtet for at se »En nations fødsel«, der var en propagandafilm for Konføderationen, i Det Hvide Hus.

Det, man dernæst fik – og det opfattes ofte som en sammenhængende række af begivenheder – var FBI, Federal Reserve Bank og Wilson, Konføderationstilhænger. Dette var i realiteten alt sammen én enkelt proces med, gennem Wall Street, gennem Wall Streets dominans, at trække USA ind i et udvidet Britisk Imperium. Det er sådan, briterne har tænkt det: udvidelsen af imperiet ind i Commonwealth, Det britiske Statssamfund.

Sandheden er, at, igennem det meste af det tyvende århundrede, lige bortset fra selveste Roosevelt-perioden (FDR), har dette været dominerende. Og i 1970'erne havde det grundlæggende set taget over. Der var Truman, der tilbad Winston Churchill, og Churchill var Imperiets mand. Det eneste, jeg kan sige, er, at Churchill var mindre sofistikeret end Russell. Russell var virkelig rodfæstet i ideen om Imperiet, og havde ringe eller ingen loyalitet over for et sted, selv England. Churchill var tilhæn-

Et af FDR's sammenstød med Churchill var over FDR's vision om institutioner efter krigen, såsom De forenede Nationer. Her ses de to om bord USS Quincy forud for Yalta-konferencen med Stalin i 1945.

ger af Det britiske Imperium, og dette sammenstød kom frem under Anden Verdenskrig.⁶ Russell støttede nazisterne frem til 1940.

FDR versus Churchill

Franklin Roosevelt havde flere skænderier med Winston Churchill om menneskets natur. Roosevelts søn, Elliott, skrev en bog med titlen »Som han så det«, der gav et intimt billede af denne strid, som måske er bedst indfanget i en ordveksling, hvor Roosevelt diskuterede behovet for de fattige landes udvikling. Roosevelt henviste til Indien, hvilket opflammede Churchills vrede, til hvilket Roosevelt svarede: »Jeg tror ikke på, at vi kan udkæmpe en krig imod fascistisk slaveri, og så samtidig undlade at arbejde for at befri folkeslag over hele verden fra en tilbagestående kolonipolitik.«

Roosevelts lidenskabelige kamp mod imperium var selve kernen i hans idé om USA og alle de hermed forbundne institutioner, der senere skulle komme ud af Bretton Woods-konferencen. Disse institutioner, som Verdensbanken og Den internationale Valutafond (IMF), er selvfølgelig i dag blevet til instrumenter for Det britiske Imperium. Den forestående FN-generalforsamling kan imidlertid blive en mulighed for rent faktisk at føre Roosevelts plan, som, til dels, virkeliggøres gennem BRIKS-udviklingen, ud i livet.

Rubinstein: Jeg mener, at dette var, hvad Roosevelt, fra den første dag og til sin død, mens han endnu var præsident, stod for. Han blev kort før sin død spurgt – briterne vidste, at han var døende. Han havde polio og andre alvorlige helbredsproblemer, som briterne var bekendt med, og jeg tror, at de holdt ud længere end ham.

⁵ Slaget om San Juan-højen (Cuba, 1. juli 1898) var et afgørende slag i den spansk-amerikanske krig. Den senere præsident Theodore Roosevelt blev posthumt dekoreret med Æresmedaljen i 2001 for sin indsats i Cuba.

⁶ Se: »Churchill ville have USA til at kaste atombombe på Kreml«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=2339>

De lagde et enormt pres på ham under Det demokratiske Konvent i 1944 for at skaffe sig af med Wallace⁷ som sin vicepræsidentkandidat, og resultatet blev, at vi fik Truman; Roosevelt håbede simpelt hen, at han kunne holde sig i live igennem hele sin fjerde embedsperiode.

Kort tid før alt dette skete, da han kom tilbage fra Yalta, eller måske tidligere, blev han spurgt, hvad han ønskede at foretage sig efter krigen – til hvilket han svarede, at han ikke ville have noget imod at blive generalsekretær for De forenede Nationer. Hans grundlæggende idé var at bruge FN som middel til at udarbejde den nødvendige udvikling for kolonilandene. Det var hans synspunkt, at vi måtte gøre en ende på ideen om kolonier. Hele det amerikanske forhold til lande som Vietnam, Indonesien, Iran⁸, Ghana og det, der skulle blive til Den alliancefri Bevægelse – man kunne opremse en hel liste – var totalt anderledes under Roosevelt. Det var hans plan at befri disse lande og udvikle dem, begyndende med massive infrastrukturprojekter: jernbane, omdirigering af ferskvand osv. Han var berømt for at være ekspert i geografi, og meget af dette gjorde det muligt for ham at skabe en vision for infrastrukturudvikling, der skulle være en platform for disse økonomiers forbedring, og FN skulle være en platform for at drøfte disse ting og bringe nye nationer til verden.

Dette blev medbragt til Bretton Woods. Som jeg sagde, så var et af de store punkter Keynes' idé om en universel møntenhed. Men det store spørgsmål var, at de ikke ville opgive imperiets fortrinsstilling. Hvad betød det? Frihandel gjaldt ikke for Det britiske Statssamfund, således, at de forskellige kolonier, f.eks., eller tidligere kolonier, der var medlemmer af Statssamfundet, var tvunget til at købe britiskproducerede varer, der havde fortrinsstilling, eller varer inden for Imperiet. Så reglerne og begrænsningerne om frihandel gjaldt ikke for Statssamfundet og kolonierne. Dette blev afvist af Roosevelts repræsentant, Harry Dexter White. Det var selvfølgelig ikke den frihandel, som folk i dag taler om. I dag betyder frihandel, at alle skal underlægge sig markederne – versus det, Roosevelt kaldte »fair trade«, fair handel, hvor

Arbejdere fra Civilian Conservation Corps planter træer i 1933.

udviklingslande ville være i stand til at beskytte udviklingen af deres industrier og landbrug, og så fremdeles.

I dag fremmes denne politik af Kina, Indien, med Ruslands samarbejde, med Sydafrika og Brasilien, som en ny udvikling eller det, som den kinesiske præsident Xi Jinping kalder en »win-win«-strategi; dette er, hvad Putin i stigende grad har identificeret sig med.

Det andet aspekt af dette, som refererer til Putins side i dette, er, at Roosevelt, ligesom Eisenhower, MacArthur og mange af militærfolkene, erkendte, at, med den rent destruktive magt, der blev repræsenteret i Anden Verdenskrig, nærmest af sig selv – for slet ikke at tale om de atomvåben, der blev kastet over Hiroshima og Nagasaki – de erkendte, at generel krig, af den art, som vi så i Første og Anden Verdenskrig, eller truslen om en sådan krig, var en trussel mod selve den menneskelige arts eksistens. Roosevelt vidste det, og derfor så han FN som et sted, hvor denne form for problemer kunne blive løst.

Sammenlign dette med det britiske synspunkt, der brugte konflikterne til at holde disse nationer stangen og underudviklede. Det så man omgående i Koreakrigen, i den måde, hvorpå nationer blev splittet, og i hele den måde, hvorpå Sovjetunionen blev behandlet. Man ser det helt frem til i dag. Roosevelt troede ikke på kommunismen, ej heller mente han, at man bare kunne stole på sovjetrusserne – han erkendte ganske enkelt, at man måtte udvikle en relation med Sovjetunionen, og han så, at han havde det samme problem med Det britiske Imperium, blot værre.

Det var hans synspunkt, at man måtte have De forenede Nationer, man måtte bringe russerne ind på et ligeværdigt grundlag. Og, hvad der er meget interessant, så ønskede Roosevelt selvfølgelig Kina blandt De fire Store. Man havde De tre Store – USA, Storbritannien og Sovjetunionen – og han insisterede på at bringe Kina ind,

⁷ Henry Agard Wallace (1888 – 1965) var USA's 33. vicepræsident (1941 – 1945). I 1940 valgte Franklin Roosevelt ham til at stille op som vicepræsident sammen med ham. Valget af Wallace var kontroversielt; det Demokratiske Partis konservative fløj, mange af dem fra sydstaterne, stolede ikke på Wallace, der var en uforbeholden tilhænger af New Deal, hvilket i FDR's øjne i høj grad kvalificerede ham som vicepræsident.

⁸ Se Tema-artikel: »FDR's Hurley-memorandum: Befri Iran fra britisk imperialism«,

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=3137>

selv om landet, selvfølgelig, som en militærmagt eller en økonomisk magt, ikke kunne måle sig. Men han så Kina som en stor nation på samme måde, som han havde argumenteret for Indiens uafhængighed, og at den menneskelige arts fremtid afhang af at bringe Kina og Indien, som store nationer, ind i den overordnede dialog – og det var hans syn på FN. Churchill og briterne var radikale modstandere af at bringe Kina ind. Faktisk støttede briterne og deres allierede i USA Mao.

Dette er altså et helt andet verdensbillede – man kunne i realiteten sige, at dette verdensbillede var i den amerikanske, intellektuelle tradition. Det er her, man ser Det amerikanske Systems historiske værdi. Dette er en dybtgående idé – dette er grunden til, at den bedste måde at anskue det på er at se på, hvad Roosevelt repræsenterer, versus det, Russell repræsenterede, det, som Edward VII repræsenterede: en antihuman anskuelse, som vi i dag ser i Huset Windsor i ideen om at reducere verdens befolkning under den grønne politik. Roosevelts idé om en grøn politik var at plante tre milliarder træer, og de ændrede vejret og standsede støvbæltet⁹ – gennem udvikling.

En Ny Renæssance

Rubinstein fortsatte herefter med at diskutere betydningen af den kulturelle udvikling, som ikke alene blev fremmet af Franklin Roosevelt, men især af hans hustru Eleanors arbejde.

Rubinstein: Det er en sjov ting, for, på deres egen måde har Lyn og Helga understreget, at den eneste måde at mobilisere på nu er ud fra standpunktet om en ny renæssance, der udkæmper spørgsmålene om menneskehedens fremskudte grænser – som f.eks. den rolle, vores galakse spiller i planeten Jords udvikling, og de fundamentale spørgsmål om videnskab og kultur. Jeg hader blot at foretage denne skelnen mellem »videnskab« og »kultur«. Dette er hovedspørgsmål i udviklingen af klassisk musik, hvor man bruger korsang til at skabe de betingelser, under hvilke vi kan frembringe komponister, og den rolle, diverse mennesker spiller i at holde dette i live.

Roosevelt og hans hustru Eleanor var, selv i betragtning af deres eventuelle begrænsninger, ganske bestemt meget ivrige proponenter for ideen om, at man måtte fastholde en orientering, der fremmede kulturens udvikling. Eleanor Roosevelt udførte et ekstremt vigtigt arbejde for spørgsmålet om borgerrettigheder. Hun var en stor tilhænger af regeringens indsats under New Deal for at finansiere musik, drama og de plastiske kunstarter (skulptur, keramik, guldsmedekunst osv.) Noget af det levede måske ikke helt op til standarden for klassisk kultur, men meget af det udviste faktisk et vist lovende potentiale. Man kan sige meget om den kendsgerning, at et af Roosevelts problemer var med demokraterne fra sydstatene, der nedlukkede mange af initiativerne inden for kunst, men jeg mener, at både Franklin og Eleanor Roo-

En fader søger sammen med sine to sønner ly for en støvstorm i 1930'erne.

sevelt i det mindste havde en opfattelse af disse ting – og Eleanor var selvfølgelig fuldstændigt dedikeret arbejdet med afroamerikanske kunstnere – Marian Anderson, Paul Robeson og andre – og hun blev forfulgt af de samme kræfter i regeringen, der angreb lederne af borgerrettighedsbevægelsen.

Så man må se dette som en del af hele pakken. Jeg mener, det er vigtigt at se, hvor enestående alt dette var, og så selvfølgelig, i samme ånd – jeg mener, hele pointen med New Deal – hvad var New Deals kreditpolitik grundet på? Det er den samme økonomiske politik som Lyndon LaRouches. Lyn har en mere udviklet version. Vi må håndtere nogle internationale problemer: en global Glass/Steagall-lov, et finanssystem, der fungerer tværs over internationale grænser på en langt mere positiv måde og så fremdeles – men lad os give Roosevelt den kredit, han fortjener.

Han havde De fire Hjørner; St. Lawrence-søvejen, Hoover-dæmningen og selvfølgelig Grand Coulee-dæmningen, simpelthen et godt eksempel på hans konstruktion af infrastruktur, af hvilken meget var en erklæret hensigt om at udbrede elektricitet til hele landet. I dette tilfælde, hvor vi taler om vandkraftværker, så var det hele grundlaget for udviklingen af aluminiumsindustrien i det nordvestlige USA og udvidelsen af flyindustrien.

Dernæst var der Tennessee Valley Authority, TVA, der blev en model for hele verden. Dette var det første og måske eneste eksempel på virkelig, industriel udvikling i sydstatene, og som strakte sig ind i det norlige Alabama og endda den nordlige del af Mississippi. Det er denne form for projekter, der hæver befolkningen op, som giver dem en grundlæggende uddannelse, og de var model for Kina, for Egypten og andre til udbredelsen af denne idé og denne form for aktivitet. Kineserne modellerede åbenlyst projektet med De Tre Slugters Dæmning efter det, de så med TVA og andre lignende eksempler.

⁹ 'The Dust Bowl', også kendt som 'de beskidte tredive', var en periode med alvorlige støvstorme, der gjorde stor skade på USA's og Canadas præriers miljø og landbrug i 1930'erne.

Eleanor Roosevelt spillede en betydningsfuld rolle i at arrangere kontraalt Marian Andersons historiske koncert ved Lincoln-mindesmærket den 9. april, 1939.

Så er der naturligvis den kendsgerning, som Lyn på det seneste ofte har omtalt, at et afgørende punkt i hans liv var afslutningen af Anden Verdenskrig. Han havde gjort krigstjeneste, som 16-17 millioner amerikanere også havde, og så døde Roosevelt. Lyn var i en position, hvor han havde anledning til at diskutere med de andre soldater, hvad fremtiden ville bringe. De kom til ham. Og Lyn sagde: »Vi må have den samme helligelse til de samme principper, som Roosevelt repræsenterede, og til at udkæmpe den samme strid.«

Jeg mener, at dette er, hvad Lyn og Helga – idet Lyn jo selvfølgelig er fra den tid – har engageret sig forpligtende til. Jeg mener, at vi på en måde har afdækket den dybereliggende kamp, som Roosevelt var involveret i, i denne kamp imod Det britiske Imperium.

Her står vi i dag. Det britiske Imperium er i realiteten dødt. Det kan ikke opretholde en befolkning. Wall Street er ræddet ind til benet. City of London er den menneskelige arts fjende. Intellectets imperium, som de byggede, ikke gennem en sammensværgelse, hvor man på en måde hjernevaskede folk eller kontrollerede deres nervesystem, men intellectets imperium eksemplificeret af Russell og alt det affald, der er blevet bragt ind. Det er alt sammen dødt. Det slog mig, da Jeb Bush blev spurgt, hvem han ville afbilde på ti-dollarsedlen i stedet for Hamilton, og

han svarede Margaret Thatcher. Det er temmelig langt ude.

Afsluttende betragtninger

Rubinstein: Vi må tilbage til Lincoln. I betragtning af, hvor vi står nu, som jeg sagde, så har vi Putins initiativer til at forsøge at udmanøvrere indsatsen for at skabe krig i Ukraine, en krig, der kunne blive en alvorlig trussel om atomkrig. Der er indsatsen for at udmanøvrere dette i Mellemøsten, men også med hensyn til BRIKS og Kina. Vi har virkelig en alvorlig opgave. Det kan vi få en god tid med.

Vi må få amerikanere til at bryde fri af denne sindssyge forpligtelse over for Wall Street, over for en monetaristisk verdensanskuelse, over for at glemme, at vi er menneskelige væsener. At værdien findes i mennesker, i at højne menneskets skabende evner, i skabelsen af vilkår, hvor flere og flere mennesker vil få mulighed for at aktivere deres skabende evner; at forlænge disse evner ud i universet, at udføre en mission, som er at være skabende, hvilket vi blev skabt til at være.

Jeg har ikke noget problem med at sige, at vi er udviklet til at være skabende, for skabelse er indbygget i universet. Vi må opgive den idé, at vi skulle være pengevæsener, og vi må opgive vores evne til at tænke som på en markedsplads, med nogle mekaniske sæt af statistiske regler. Vi må højne os selv og højne vore medborgere, så de ikke degraderer sig selv til at danse efter pengemagerens pibe.